

CAPÍTOL 14

En Pere a les festes del Pilar



Brauli Foz:

- En Pere Saputo va estar 4 dies de viatge.
Aquells dies va escriure una carta
Als seus veïns i veïnes d' Almudèvar.
A la carta posava el següent:

Pere Saputo (en una carta):

- Estimats veïns i veïnes.
Al rei li ha agradat molt el regal de les tres figues.
Us demano si us plau, que, ara com ara,
no digueu res a ningú.
Quan torni a Almudèvar us ho explicaré tot.

Al cinquè dia va arribar a Saragossa
i va reservar una habitació gran en una fonda.
Aquell mateix dia va escriure una carta a la seva mare.

Pere Saputo (en una altra carta):

- Estimada mare.
Estic a Saragossa
i vull que vinguis aquí amb mi.
Vull ensenyar-te la capital d' Aragó
i que vegis a Nostra Senyora del Pilar.

La mare d' en Pere va rebre la carta en pocs dies.
Es va alegrar molt de llegir-la.
Aquell mateix dia va anar a parlar amb Rosa,
la filla de la padrina d' en Pere.

Mare d' en Pere Saputo:

- Rosa!

En Pere m' ha escrit una carta.

Diu que està a Saragossa.

Em convida per a veure la capital aragonesa

i a Nostra Senyora del Pilar.

Vols venir amb mi?

Rosa:

- És clar que sí!

Al cap de dos dies, la mare i Rosa
estaven a Saragossa amb en Pere.

Havien arribat una setmana abans de las festes del Pilar.

Va aprofitar per a veure la ciutat, els seus monuments,
edificis i llocs interessants.

Un dia, en Pere va anar a visitar al virrei de Saragossa.

Sabia que vivia a prop de la plaça de bous,
en un carrer pel centre de la ciutat.

Va trucar a la porta de la casa
que era molt gran i elegant.

El virrei va obrir la porta.

En Pere li va entregar la carta del rei.

El virrei la va agafar i la va llegir a poc a poc.

Les últimes línies de la carta les va llegir en veu alta,
davant d' en Pere.

Virrei de Saragossa (llegint el final de la carta del rei):

- Tracta bé al missatger d' aquesta carta.
Es diu Pere Saputo,
és un home bo i savi.

Després de llegir la carta, el virrei la va tancar i, mirant a en Pere als ulls, li va dir:

Virrei de Saragossa:

- Moltes gràcies por portar-me aquesta carta.
Sembla que ets una persona important per a Sa Majestat el Rei,
així que m' agradaria convidar-te a menjar avui i veure 't tots els dies que estiguis a Saragossa.
M' agradaria parlar amb tu de diversos assumptes.

En Pere va acceptar la proposta del virrei.

La seva mare estava molt contenta en veure al seu fill Pere menjant i parlant amb persones tan importants.

Es va passava moltes hores a la Catedral de Nostra Senyora del Pilar, donant les gràcies a la Verge per tenir un fill famós.

A Rosa i a en Pere els costava treure a la seva mare de la catedral, estava tot el dia resant a la Mare de Déu.

El dia que van començar les festes del Pilar,
el virrei va convidar a en Pere i la seva família a casa seva
per a veure les **corregudes de bous.**

Podien veure la festa
des del balcó de la casa del virrei.

En Pere, la seva mare i Rosa s' ho van passar molt bé aquell dia.

Quan va acabar la correguda de bous,
en Pere i la seva família es van preparar per a marxar.
Però, just abans de sortir de la casa del virrei,
un missatger li va entregar una carta a en Pere.

Missatger:

- Bona tarda cavaller.
Aquesta carta crec que és per a tu.
Me l' ha donat una dona
que t' ha vist des de la plaça de bous.

En Pere es va apartar una mica de la seva mare i de Rosa.
Va obrir la carta i la va llegir quan estava sol.

Pere Saputo (llegint la carta):

- Demà a la tarda vine al carrer Senyor Joan d' Aragó.
T' esperaré en una casa
amb la porta de color verd.

En Pere estava confós, no entenia nada...

Al llegir el nombre de la persona que signava la carta va començar a posar-se molt nerviós i a espantar-se.

Pere Saputo (llegint la signatura de la carta):

- La trista sor Mercè del convent
que t' havia conegut amb el nom de Gemeneta.

En Pere va sentir el fred glaçador de la mort en el seu interior.

En aquell moment es va disculpar davant de la seva mare i Rosa i els va dir que tenia que anar a la fonda on estaven allotjats.

Va guardar la carta i va marxar d' allà caminant ràpid.

De camí, en Pere es preguntava moltes coses.

Pere Saputo:

- Però això què es?
És un somni o és veritat?
Sor Mercè està fora del convent!
La sensible i dolça sor Mercè...
Fa tants anys que no la veig!

Per què estarà fora del convent?

Com m' ha reconegut?

Ha canviat molt des de l' última vegada que ens vam veure...

Aquesta frase significa que en Pere estava molt espantat.

Pere Saputo:

- I què vol de mi?

Ai Déu...

**Bé, estic preparat perquè em castigui
o em faci xantatge per a no dir res
de la meva època en el convent.**

En Pere caminava ràpid pels carrers.

Donava moltes voltes sense sentit.

Estava molt nerviós.

Mai havia estat tan preocupat com aquella vegada.

Al final, va arribar a la fonda i va esperar a la seva mare i a Rosa.

Quan van arribar, en Pere es va mostrar relaxat i segur com sempre.

Va dissimular i va amagar els seus nervis per a no preocupar a la seva família.

Quina mala nit va passar en Pere!

No podia dormir pels nervis.

Donant voltes en el llit d' un costat a l' altre.

Imaginava a sor Mercè assenyalant i culpant a en Pere per a cometre un pecat mortal.

Suava i tremolava tota l' estona.

Quan es va fer de dia, es va llevar el primer.

Va anar al bany i es va mirar al mirall.

Es veia amb ulleres, despentinat i vell.

Semblava que era altra persona.

En Pere té por de que Sor Mercè li recordi que en el convent es va fer passar per una dona i això era un pecat i un delicte.

Fer xantatge és amenaçar a algú amb la intenció de fer-li mal o obligar a fer-li alguna cosa.

Aquesta frase significa que caminava sense saber cap a on anar.

Aquell dia por el matí va ser horrible per a en Pere.
Seguia molt nerviós i preocupat:
el cor li batejava accelerat i amb força,
les cames li tremolaven,
la roba li atabalava, la seva espasa li pesava molt
i sentia tota l' estona que volia fugir d' allà.

Però, per fi, va arribar l' hora.
Va sortir sol al carrer on li deia la carta.
Va trobar la porta verda de la casa i va trucar amb la mà.
La porta estava oberta.

En Pere va passar dins i va pujar unes escales que hi havia.
Va arribar al replà del primer pis.
Hi havia dues portes que estaven tancades.

Va seguir pujant fins el segon pis.
Allà, va veure unes altres dos portes tancades,
però, de sobte, una de les portes es va obrir sola.
En Pere va ser directe a aquella porta.
La va obrir i va arribar a una sala gran.

Estava tota la sala a les fosques
per culpa d' unes cortines de **domàs**
que tapaven la llum del sol.
En Pere trepitjava el sòl cada vegada amb més força.
Estava ansiós per veure a sor Mercè.

El **domàs** és un teixit fet
de moltes sedes de
colors.

Al final de la sala, a la llunyania, va veure a una dona.
Era una dona alta i anava bé vestida, amb roba elegant.
Estava molt lluny i no veia bé la seva cara.
En Pere es va acostar a la dona per a veure-la millor,
però, en aquell moment,
la dona va obrir una altra porta que tenia a prop
i se'n va anar a una nova sala.

En Pere volia seguir a la misteriosa dona,
però, just en aquell moment,
va escoltar uns passos darrere de ell.
Es va girar cap endarrere i va veure a una altra dona.
També vestia amb roba elegant.
En Pere tampoc reconeixia la seva cara.

En Pere no sabia que fer.
Tenia que saludar a les dones?
O era millor callar-se...?
Seguia confós.
Va decidir seguir a la primera dona que havia vist.

Va creuar la porta per la qual s' havia anat la primera dona.
Havia entrat en un dormitori amb dos llits.
La primera dona havia arribat fins a una finestra.
En Pere es va quedar enmig de la sala
i, en aquell moment, la segona dona va aparèixer.
Es va quedar a la porta de la sala.

En Pere estava rodejat.

A la finestra estava la primera dona,
a la porta de la sala estava la segona dona
i enmig de les dues, estava ell.

En Pere no sabia com anava a acabar aquesta situació.

Hi havia dues dones a la sala!

Ell creia que havia quedat només amb sor Mercè.

D' aquelles dues dones, qui era la monja?

En Pere mirava a una dona primer i després a l' altra.

Així van passar diversos segons, en silenci i quiets.

Al cap d'una estona, les dues dones van començar a caminar cap a en Pere.

Ell es va apartar del centre de la sala.

Caminava cap enrere,

sense deixar de mirar a les dues dones.

Les dones estaven juntes a 6 passos d' en Pere.

Ell no podia retrocedir més:

davant estaven les dues dones

i darrer tenia els dos llits.

Estava atrapat.

Les dones es van quedar mirant a en Pere,
que seguia sense veure'ls bé la cara.

Una d' elles va donar un pas al davant

i va parlar amb una veu greu i en alt:

Dona misteriosa:

- **Heu vingut al terror,
ben enganyat per Déu.
No un cor, sinó dos,
necessiteu cavaller.**

Aquestes frases volen dir que en Pere ha arribat a aquella casa per a estar amb dues persones que l'estimen.

En Pere es va quedar sorprès.

Coneixia aquelles frases.

Eren d'un poema que havia après feia temps.

Estava espantat, però va decidir ser valent

i va contestar a la dona amb les frases que segueixen.

Pere Saputo:

- **Si d'amor és el terror,
un em basta, per Déu.
Bé pot servir a dos,
si s'ofereix un cavaller.**

En Pere respon a la dona amb la continuació d'aquest poema. Vol dir que pot correspondre l'amor de les dues persones que l'estimen.

En dir això, tots es van quedar en silenci.

Uns segons després,

la dona que havia parlat es va apropar una mica més a en Pere

i amb la seva veu natural, aguda i amb entusiasme, li va dir:

Dona misteriosa:

- Ah, cec!
No saps qui som encara?

I abans que en Pere pogués respondre a la pregunta, les dues dones van anar corrents a abraçar-lo. En Pere estava molt confós, però les va abraçar igual. Encara seguia pensant en sor Mercè...

Van acabar de abraçar-se i les dones van mirar a en Pere. Llavors va veure millor les cares de les dones i en aquell moment les va reconèixer. Eren Pauleta i Joaneta! Les dues novícies amants del convent de monges.

Pere Saputo:

- **Filles meves!**
Però què feu aquí?
On m' heu vist?

Pauleta:

- Et vam veure en el balcó de la casa del virrei. Estàvem veient la correguda de bous i, mirant cap amunt, et vam reconèixer.

Vam decidir fer-te una broma: vam escriure una carta en nom de sor Mercè per a després donar-te aquesta sorpresa.

Joaneta i Pauleta es reien amb en Pere. Estaven molt felices de veure al seu primer amor. Cadascuna va agafar una mà d' en Pere i es van asseure a parlar al llit.

Aquesta expressió l' utilitza en Pere per a mostrar la seva sorpresa al veure a les seves dues amigues. Pauleta i Joaneta no son filles d' en Pere.

Pauleta:

- Hem vingut a les festes del Pilar amb les nostres famílies.
Ens allotgem en aquesta casa.
Els hem dit als nostres marits
que necessitàvem quedar-nos a casa les dues.
Així podíem veure 't a soles.

Joaneta:

- És veritat.
Qualsevol excusa de dones és bona
perquè els nostres marits ens deixin en pau...

Pere Saputo:

- Marits?
Llavors us heu casat, veritat?

Pauleta:

- Sí, Gemeneta.
Les dues ens vam casar fa temps.
De fet, jo tinc un nen de dos anys.

Joaneta:

- Jo tenia una nena d' un any...
Però... va morir fa tres mesos.

Pere Saputo:

- Oh! Em sap greu Joaneta...

Joaneta:

- Gràcies Gemeneta.

Joaneta i Pauleta li van explicar a en Pere com eren les seves vides.

Van estar molta estona parlant.

Pere Saputo:

- Llavors, esteu contentes amb les vostres vides ara?

Joaneta:

- Jo estic bé i malament.

Molt contenta amb la meva casa gran i luxosa i amb el meu marit el senyor Jaume, que és un **bonàs**.

Fins i tot amb el meu sogre, don Alfons López de Lúsera, que és molt amable i intel·ligent.

Però la meva sogra...

Amb la meva sogra molt malament.

Té molt mal caràcter i, a vegades,

sembla que tinc tres sogres en lloc d' una.

Tots van esclatar a riure en aquell moment.

Després va parlar Pauleta.

Una persona **bonassa** és una bona persona que fa el bé a les altres persones.

Aquesta frase és una exageració. Joaneta vol dir que la seva sogra, a vegades, té molt mal caràcter.

Pauleta:

- Jo estic molt bé.

La meva família és rica i no es fica amb ningú.

El meu sogre és una mica superb,
però es bona persona.

Joaneta:

- Escolta, escolta, ja hem parlat molt nosaltres.

Ara et toca a tu, Gemeneta.

Et recordo que, l'última vegada que ens vam veure,
ens vas dir que ens diries el teu nom de veritat
quan estiguéssim casades.

Ja estem casades les dues!

Així que **compleix la teva paraula.**

Pere Saputo:

- Està bé.

Tens raó.

Vaig a complir la meva paraula
i us vaig a dir qui soc.

Heu escolat parlar d' en Pere Saputo?

Quan van escoltar aquest nom es van quedar callades.

Van obrir molt els ulls i la boca.

Es miraven entre elles i després a en Pere,
i així ho van repetir diverses vegades.

Aquesta expressió s'
utilitza quan algú ha
promès fer alguna cosa
en el moment en que
ocorri algun fet concret.

Al final Joaneta va cridar d' alegria
i va parlar la primera.

Joaneta:

- Aaahhh!
- Tu!
- Pere Saputo!

Primer Gemeneta, la novícia del convent.
Després l' estudiant de la tuna.
Després el cavaller ric.
Ara l' home que ve del palau reial...

Tu!
Pere Saputo!
Estava clar que eres tu...
Ara entenc el llest que ets.

Ens vas enganyar a totes en el convent eh?
Et vas fer passar per una monja novícia
que ens va enamorar a totes des que et vam veure.
Al final ens vam creure la teva mentida.
Com podíem creure que eres una dona
que t' estaves convertint en un home?

I mira, gràcies a tu, ara estem fora del convent.
Gràcies al gran Pere Saputo tenim una bona vida,
fora d' aquella presó per a dones.

Pauleta:

- **Bé, i també gràcies a tu, Pere, hem viscut molt bons moments. No t'oblidis d'això Joaneta...**

Joaneta:

- Sí, sí.
Es clar que m'en recordo Pauleta.
Bons moments...
Altres persones els diuen pecats,
però ens perdonaran veritat?

Qui podia resistir-se a les teves paraules, Pere Saputo?
Qui podia resistir-se al teu humor quan eres jove?
Qui podia resistir-se a la teva bellesa?

**Bé, millor dit,
qui es pot resistir ara a la teva bellesa?**

I mentre Joaneta parlava s'acostava a en Pere.
En Pere li va agafar de les mans i li va dir:

Pere Saputo:

- Però, estàs boja Joaneta?
Crec que és millor que canviem de tema...

Però en Pere no va poder acabar de parlar.
En aquell moment va parlar Pauleta,
que estava igual d'emocionada que Joaneta.

Aquest comentari vol dir que les dues dones van gaudir d'entremaliadures quan eren més joves. Algunes de caràcter sexual.

Joaneta vol dir que li agrada en Pere Saputo encara. Parla de la bellesa d'en Pere en el passat, però rectifica i parla de la bellesa d'en Pere ara.

Pauleta:

- Canviar de tema?
Impossible!
Pere Saputo és el nostre primer amant!
I quin amant!

Joaneta: tu i jo hem estat cegues aquests anys.
Mira que hem escoltat històries d' en Pere Saputo
i resulta que ja el coneixíem.
Com no ens vam adonar?!

Ai Pere!

**Quantes torres hauran caigut als teus peus?
Quantes fortaleses s' hauran rendit davant teu?
Quantes dones ploraran al saber que estàs aquí,
amb nosaltres a soles una altra vegada?**

En aquestes frases, Pauleta insinua que en Pere Saputo ha tingut moltes relacions amoroses amb altres dones.

Però això ara és igual!
Ets nostre i de ningú més!
Ets nostre, encara que sigui un **crim** reconèixer-ho!

Un **crim** és un delictes o alguna cosa dolenta que s' ha fet.

Pere Saputo:

- Prou, prou!
Ja n'hi ha prou.
Canviarem de tema de conversa, si us plau.

En Pere veia molt **excitades** a les seves amigues les novícies. No volia tenir relacions sexuals amb elles perquè ara estaven casades. Per això, va canviar de tema de conversa i van seguir parlant fins a les 9 de la nit d' altres coses.

Una persona **excitada** és una persona molt emocionada. En aquest cas es refereix a excitació sexual, és a dir que les novícies volen tenir relacions sexuals amb en Pere.

Pere Saputo:

- Estimades amigues, crec que tenim que acabar. Ja és molt tard i tinc que tornar amb la meva família.

M' ha agradat molt parlar amb vosaltres, però no puc tornar a veure-us així: a soles. Us prometo que, algun dia, tornaré a passar pels vostres pobles.

Les dues amigues es van posar tristes a l' escoltar a en Pere, però entenien el que deia. Es van acomiadar amb una forta abraçada.

Quan van acabar les festes del Pilar, Joaneta i Pauleta van tornar amb les seves famílies als seus pobles. En Pere, la seva mare i Rosa van decidir descansar 4 dies més abans de tornar a Almudèvar.

A l' arribar a Almudèvar, tothom va aplaudir a en Pere.
Els seus veïns i veïnes estaven molt orgullosos d' ell.
Un veí que havia estat en el palau reial
era molt important per a Almudèvar.

El dia després del seu viatge des de Saragossa,
en Pere es va reunir amb les persones importants del poble.
Estava l' alcalde, el capellà, el justícia

**i dos gentils homes que es creien cavallers
només per portar espasa i muntar a cavall.**

Aquest comentari
pretén insultar a la gent
que es creu
millor que els altres
només per tenir
riqueses i poder.

Pere Saputo:

- Bon dia estimats veïns.
Us he reunit perquè vull dir-vos alguna cosa important
sobre la meva reunió amb el rei.

Alcalde:

- Està bé Pere.
Explica 'ns com va anar la reunió amb Sa Majestat el Rei.
Tal com ens vas dir en la teva carta,
no li hem dit res a ningú...

Pere Saputo:

- **Encara sort...**
La reunió amb el rei va anar molt bé.
Però va anar bé perquè jo vaig ser astut:
vaig fer gràcia a la gent ximple del palau
i el rei va descobrir que era una persona sàvia.

Aquesta expressió se
sol utilitzar quan vols
mostrar alleujament.

Alcalde d' Almudèvar:

- Perfecte!
Sabíem que eres la millor persona
per a portar les figues.

En aquell moment, la resta de persones assistents
van aplaudir el comentari de l' alcalde.

Pere Saputo:

- No, no, no.
No ho enteneu.
Portar unes figues al palau reial era ridícul.

Vaig haver de pensar un pla perquè em respectessin.
A mi i al meu poble, Almudèvar!

Al final ha sortit tot bé
i he aconseguit que el Rei
reconegui Aragó com una gran terra.
Però això no ha sigut per les figues.

Alcalde d' Almudèvar:

- Oh, vaja.
Creiem que aquelles figues eren especials, Pere.

Pere Saputo:

- Pot ser que les figues fossin especials,
però era una ximpleria enviar-les al palau reial.

En aquell moment, totes les persones van baixar el cap.
Sentien una mica de vergonya.

En Pere, com no volia ofendre als seus veïns,
va tornar a parlar amb una veu més suau.

Pere Saputo:

- Bé, ja està tot fet.
Al final, com he dit, ha sortit tot bé.

El que vull és que no parleu molt d' aquest tema.
Vull evitar que altres pobles es riguin d' Almudèvar
i de la seva gent.

Alcalde d' Almudèvar:

- Però hi ha gent d' altres pobles
que saben que vam enviar un regal al rei.
Què els diem a aquestes persones?

Pere Saputo:

- Els podeu dir que la idea del regal va ser meva:
d' en Pere Saputo.
La gent em coneix i no diran res dolent de mi.
Així tampoc parlaran malament d' Almudèvar.
Esteu d' acord?

Tots van aplaudir la proposta d' en Pere.

Brauli Foz:

- Com pots veure, estimat lector,
en Pere Saputo queia bé a tothom:
A la gent rica i amb poder, com el virrei,
i la gent pobre i **sense món**,
com els seus veïns i veïnes d' Almudèvar.

Quan van acabar la reunió,
van començar a portar menjar i beguda.
Van deixar entrar a més veïns i veïnes del poble.
En Pere se sentia molt a gust amb tots ells.
Parlava amb uns i altres de les seves aventures
i tots estaven molt feliços.

En Pere estava tranquil després de la reunió.
Creia que els seus veïns anaven a deixar de fer ximpleries
que no eren bones per a la fama d' Almudèvar.
Però, després de parlar amb el justícia,
va descobrir que s' equivocava...

Justícia:

- Bé Pere,
ja t' han explicat això de la **demanda** contra el sol?

Pere Saputo:

- **Com?**

Aquesta expressió s' utilitza per a nomenar a persones sense recursos, ni diners que no poden permetre's viatjar o conèixer altres cultures i llocs.

Una **demanda** és demanar a la justícia que se faci alguna cosa. Quan algú demanda a altra persona, és perquè li exigeix alguna cosa.

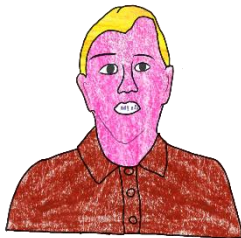
Aquesta expressió s' utilitza per a demostrar sorpresa i confusió.

Brauli Foz:

- Ai, quina gent la d' Almudèvar!
Pobre del nostre Pere Saputo.
Els seus veïns i veïnes sempre li donaven disgustos...

Però aquesta història de la demanda contra el sol
t' ho explicaré millor en el següent capítol.

INFORMACIÓ D' EN JOSEP LLUÍS:



La **correguda de bous** és una festa en la que una persona que s' anomena torero es baralla contra un bou brau.